

ת"פ 53058/11/18 - מדינת ישראל נגד מ.ח.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 53058-11-18 מדינת ישראל נ' ח'
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד שחר יערי -
לשכת תביעות פתח תקווה

המאשימה

נגד

מ.ח.

באמצעות ב"כ עו"ד זאב לקט

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע לנאשם כי החלטתי לזכותו מאישומו בביצוע עבירה של כליאת שווא

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפת בת זוג, בהתאם לסעיפים 382(ב) + 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). וכליאת שווא, בהתאם לסעיף 377 רישא לחוק.
- בכתב האישום נטען כי הנאשם ופ.א.ר. (להלן: "**המתלוננת**") הנם בני זוג נשואים ולהם ילד משותף בן כ- 4 שנים המתגורר עמם בדירתם. במועד התרחשות המתואר בכתב האישום, הייתה המתלוננת בחודש השביעי להריונה. בתאריך 19.11.18, בסמוך לשעה 21:00, בדירתם המצויה ברחוב XX בפתח תקווה, על רקע ויכוח קודם בין הנאשם למתלוננת, במהלכו אמרה המתלוננת לנאשם כי ברצונה להיפרד ממנו, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת וזו נכנסה יחד עם בנם לחדר השינה וביקשה מהנאשם לצאת מהחדר. הנאשם החל לגדף את המתלוננת, אחז בדלת חדר השינה, עקר אותה ממקומה והשליכה על גבה של המתלוננת. מיד לאחר מכן, אחז הנאשם במתלוננת בשערות ראשה, הכה אותה בבטנה ובגבה ומשך אותה באמצעות שערות ראשה אל חדר שינה אחר בדירה ובעודה על הרצפה חבט בה בבעיטות ובאגרופים. בתגובה נשכה אותו

המתלוננת בידו בניסיון להימלט ממנו. אז הכניס הנאשם את המתלוננת לחדר שינה הסמוך ונעל אותה בתוכו. המתלוננת דפקה על הדלת וצעקה כי יש לה כאבים בבטן ובתגובה פתח הנאשם את הדלת, נטל ממנה את הטלפון הנייד והשליכו מחוץ לדירה.

ראיות הצדדים

3. מטעם התביעה, העידה **הגב' כ.כ.**, שכנה של בני הזוג, המתנדבת במשמר האזרחי. היא תיארה כי ביום האירוע בשעה רבע לתשע, שמעה צלצול באינטרקום וכן בטלפון וירדה למטה. על פי הכיתוב בצג הטלפון ראתה כי המתקשרת היא המתלוננת ולכן ניגשה אליה לדירתה וראתה אותה: "מקופלת מחזיקה את הרוחם והגב, היו לה כאבים היא הייתה בהריון מתקדם". כששאלה אותה מה קרה, סיפרה לה המתלוננת שהנאשם עקר דלת וזרק על הגב שלה וכן זרק לה את הטלפון הנייד וברח ואמר שנוסע לשכם. המתלוננת סיפרה כי הייתה עם הנאשם ובנם ב"מקדונלדס" ובעקבות ויכוח עזבה את המקום והשאירה את הנאשם עם ילדם. העדה ראתה את הדלת שנעקרה ממקומה והזמינה משטרה. השוטרים ביקשו ממנה שתתצפת על הבית על מנת לראות אם הנאשם חוזר למקום, הנאשם לא חזר. היא המשיכה לדרוש בשלומה של המתלוננת. בחקירה הנגדית אישרה העדה כי לא היו על המתלוננת סימנים. במהלך החקירה הנגדית הוגשה תמונה מ"גוגל מפות" של אזור הדירה (נ/1).

4. **המתלוננת** עצמה העידה ותיארה כי הנאשם הוא בעלה ויש להם כיום 2 ילדים. ביום האירוע המתואר בכתב האישום, קבעה עם הנאשם לאכול יחד עם ילדם במסעדת "מקדונלדס" בקרית מטלון. במהלך המפגש דיבר הנאשם בטלפון והיא כעסה על תוכן שיחתו ועזבה בכעס את המקום, הוא ניסה לשכנע אותה לחזור אך היא סירבה והלכה ברגל לדירתם. לאחר כמה דקות הגיע הנאשם, אולם היא סגרה את דלת חדר השינה וסירבה לדבר אתו, בתגובה הוא החל לקלל אותה ואת משפחתה, התעצבן, הוציא את הדלת ממקומה וזרק אותה עליה וזו פגעה בה. היא רצתה להתקשר למשטרה אולם הנאשם לקח ממנה את הטלפון. היא ניסתה לברוח ממנו ואז הוא תפס אותה בשערותיה, סחב אותה והכה אותה בבטנה ובגבה. היא צעקה ובכתה והוא הכניס אותה לחדר אחר וסגר את הדלת עם מפתח. היא צעקה ובכתה כי סבלה מכאבים, אחרי כמה דקות הוא פתח את הדלת והיא צעקה ושאלה אותו היכן הטלפון הנייד שלה, הוא זרק את הטלפון הנייד על הספה ושוב סחב אותה בשערותיה ותפס אותה ובתגובה היא נשכה אותו על מנת שיעזוב אותה. הוא זרק את הטלפון והלך ואמר שהוא הולך לשכם. היא התקשרה לשכנה כ' אך זו לא ענתה לטלפון, אך חזרה אליה מאוחר יותר והמתלוננת ביקשה ממנה להגיע וכשהגיעה, הזמינה משטרה

ומד"א אשר הפנו אותה לבית החולים. היא אושפזה למשך 3 ימים. היא אמרה למשטרה להיכן הנאשם נוהג ללכת וכך הוא נתפס במחסן ברמת גן. הוגשו לבית המשפט תעודות רפואיות מבית החולים בילינסון (ת/1). במהלך חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם דבריה במשטרה ועם תלונות קודמות שהגישה.

5. הוגשו לבית משפט תמונות הדירה (נ/2), רשימת תלונות שהוגשו על ידי המתלוננת (נ/3), תמונת החבלה על גוף הנאשם (נ/4), תמונת מיקום הדלת בדירה (נ/5), הודעות המתלוננת במשטרה (נ/6-7). כן הוגש מטעם התביעה מזכר שנערך על ידי השוטר רשף עוז (ת/2).

6. עד נוסף מטעם התביעה, **רס"ב דרור שקד**, אשר גבה את הודעת הנאשם שהוגשה וסומנה ת/3. בחקירתו הנגדית נשאל על העובדה שהנאשם נעצר מיד לאחר גביית הודעתו (אסמכתא בדבר הכליאה הוגשה וסומנה נ/8). וכן על כך שלא נערך עימות בין הנאשם למתלוננת. הוגש אף נוהל אח"מ בדבר גביית טביעות אצבע (נ/9) ורשימת חומרי חקירה בתיק (נ/10).

7. עוד העיד **רס"מ רשף עוז**, אשר חקר באזהרה את המתלוננת בבית החולים ונשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא נלקחו מהמתלוננת טביעות אצבע.

8. הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה שנערך על ידי רס"ב טללה מלקמו (ת/4), דו"ח פעולה שנערך על ידי אריאל סורק (ת/5), ודו"ח מעצר (ת/6).

9. במסגרת פרשת ההגנה, העיד **הנאשם** עצמו. הוא טען שהמתואר בכתב האישום לא אירע. על פי דבריו, אכן נפגש עם המתלוננת ובנם בסניף "מקדונלדס" ברחוב הסיבים בפתח תקווה. במהלך שהותם שם, התקבלה שיחת טלפון מחבר והמתלוננת חשדה שזו אישה וביקשה לדבר אתה אך הוא סרב ועל רקע זה עזבה המתלוננת את המקום והלכה לדירתם. הוא אסף את האוכל והלך עם בנם לדירה. המתלוננת הייתה בחדרה והוא אמר לה שהילד צריך לאכול ונכנס אליה לחדר על מנת לשכנע אותה להאכיל את הילד. היא דרשה ממנו לעזוב את החדר ואיימה להזמין משטרה ואז כאשר קירב אליה את ידו השמאלית, נשכה אותה ודחפה אותו וכאשר הוא נדחף, פגע בדלת וזו נפלה ואז הוא יצא. כאשר המתלוננת רצתה להתקשר למשטרה, אמר לה לא להתקשר, לקח ממנה את הטלפון וזרק אותו לרצפה. בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם הודעתו במשטרה.

טיעוני הצדדים

10. באת כוח המאשימה, עו"ד שחר יערי, טענה בסיכומיה שלמרות שמדובר בכתב אישום בו קיימת גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם על אירוע לו לא היו עדים, הרי שדי בראיות שהוצגו לבית

המשפט על מנת להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לטענתה, ישנם חיזוקים לעדות המתלוננת בעדות השכנה כ' שהגיעה למקום ופגשה במתלוננת זמן קצר לאחר האירוע. העדה תיארה את ששמעה מהמתלוננת ואת מצבה הגופני והנפשי. גם דו"ח פעולה של שוטר שהגיע למקום מתאר את דבריה של המתלוננת ואת מצבה. חיזוק נוסף קיים בדוחות הרפואיים מבית החולים בו אושפזה המתלוננת מיד לאחר האירוע לשלושה ימים. היא הפנתה לעדות המתלוננת בבית המשפט התואמת את עדותה במשטרה, מלבד דבריה במשטרה שהילד חזר אתה לדירה, כאשר העדה עמדה על כך שהילד לא חזר עמה ואין היא יודעת מדוע זה נרשם בהודעתה במשטרה. המתלוננת אף לא הסתירה את חלקה באירוע שהחל לנוכח כעסה על הנאשם וכן תיארה כי אכן נשכה את ידו. אמנם היא לא סיפרה זאת בהודעתה הראשונה במשטרה אך הסבירה זאת בכך שבאותה עת הייתה מרוכזת בכאביה. היא הפנתה לכך שמיד לאחר האירוע אושפזה המתלוננת בבית החולים למשך שלושה ימים ולאחר מכן עברה להתגורר במעון לנשים מוכות. היא סבורה שבעדותה של המתלוננת ניכרו אותות אמת משמעותיים. היא סבורה שאי הדיוקים עליה הצביעה ההגנה אינם משמעותיים. כך גם העובדה שבעבר הוזמנה משטרה על ידי המתלוננת כאשר לא היה אירוע אלימות קיבלה הסבר מניח את הדעת מהמתלוננת. ב"כ המאשימה לא התעלמה מטענות ב"כ הנאשם בדבר מחדלי חקירה אולם טענה כי מדובר בפעולות חקירה שגם אם לא בוצעו, הרי שאין בהם על מנת להביא לזיכוי של הנאשם. היא הצביעה על סתירות בעדותו של הנאשם אל מול הודעתו במשטרה. לנוכח כל זאת עתרה להרשעתו של הנאשם.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד זאב לקט, טען כי אשמת הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן יש לזכותו. לטענתו, גרסת המתלוננת רצופת סתירות מהותיות הנוגעות בשורשו של העניין ולכן לא ניתן לקבוע ממצאים על פיה ואף הוגשו לבית המשפט ראיות הסותרות את גרסתה. דווקא הנאשם הוא שנחבל מהאירוע ולא המתלוננת, אשר הסתירה מהמשטרה את העובדה שנשכה את הנאשם. אין זו הפעם הראשונה בה המתלוננת מזמינה משטרה, למרות שלא היה מקרה אלימות. למתלוננת מניע לתלונתה בשל חשדה כי הנאשם מתרועע עם אחרות ואף מתרברב על כך בפני אחרים. הוא הפנה לסתירות בעדותה של המתלוננת אל מול הודעתה במשטרה. הוא הפנה לכך שלא נמצאו על המתלוננת חבלות. בדבריה לשוטרים שהגיעו למקום כלל לא הוזכרה העובדה שהדלת שהנאשם זרק פגעה בגבה, כך גם בדוחות הרפואיים. היא גם לא תיארה בפני כ' השכנה את האירוע כפי שתיארה מאוחר יותר במשטרה. גם לאחר מכן כאשר תיארה את גרירתה על ידי הנאשם, עשתה זאת בכל פעם בצורה אחרת. מנגד, טען ב"כ הנאשם כי גרסת הנאשם קוהרנטית והמאשימה לא

הצליחה לסתור גרסה זו. ודאי לא הוכחה כליאת שווא. הוא הפנה למחדלי חקירה וכן להתנהלות פסולה מטעם המשטרה בחקירה. לנוכח כל זאת הוא סבור כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

12. כתב האישום שבפני עוסק באירוע אלימות שהתרחש בין בני זוג בין כותלי דירתם. מטבע הדברים לאירוע מעין זה אין עדים ומצויות בפני בעיקר גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם. בית המשפט אינו בוחן כליות ולב ואשר על כן עליו לבחון בזהירות רבה את כלל הראיות שהובאו בפניו על מנת להכריע בשאלה האם הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, אולם לא יכול בית המשפט לפטור עצמו מלהכריע בסוגיה זו אך משום שמדובר בגרסאות סותרות לאותו אירוע, שאם כן, לא ניתן יהיה כלל להביא לדין מי שעבר עבירות מעין אלו, אלא אם התרחשו בפני עדים או תועדו באופן כלשהוא.

13. לאחר שבחנתי בזהירות המתבקשת את כלל הראיות שהובאו בפניי, הגעתי למסקנה כי יש בהן די על מנת להוכיח את אשמת הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג, מעבר לספק סביר.

14. למסקנה זו הגעתי בראש ובראשונה לנוכח אמון שנתתי בעדותה של המתלוננת.

15. המתלוננת העידה בבית המשפט כשנה לאחר קרות האירוע. היא חזרה באופן דומה על המתואר בדבריה בהודעתה במשטרה. היא לא הסתירה את העובדה כי האירוע החל על רקע כעסה על הנאשם בעת שנפגשו במסעדה. היא אף תיארה כי היא שעזבה את המקום בכעס והלכה לדירתם. היא לא הכחישה שאכן במהלך האירוע נשכה את הנאשם. בדבריה לא הגזימה במתואר ואף ביקשה מספר פעמים להפסיק את עדותה ולחזור לבנה החולה. היא תיארה כי נעשו ניסיונות להניא אותה מלהעיד בבית המשפט והיא אכן שקלה לעשות זאת אף במהלך העדות עצמה, כאשר פרצה בבכי וביקשה לחזור לבנה, אולם התעשתה והמשיכה בעדותה. ניכר היה כי הדבר לא נעשה מחמת ששקלה חזרה מהדברים אלא עייפות מההלך אותו נדרשה לעבור. היא לא הסתירה כי בעבר זימנה משטרה רק על מנת להתלונן על כך שהנאשם לא מספק אוכל לבנם, מאחר ולא הייתה לה כל כתובת אחרת לפנות אליה. כפי שעלה מעדותה ומעדות הנאשם, נוצר נתק בין המתלוננת למשפחתה על רקע נישואיה לנאשם והיא אף חששה מפניהם ולכן כאשר נזקקה לעזרה לא הייתה לה כל כתובת מלבד המשטרה. לא ניתן אף להתעלם מן העובדה כי בעקבות האירוע אושפזה המתלוננת לשלושה ימים בבית החולים ומאז היא מצויה במעון לנשים מוכות יחד עם ילדיה.

16. באשר לתיאור האירוע עצמו, הרי שכאמור המתלוננת חזרה ותיארה את שהתרחש באופן זהה לתיאורה במשטרה. על פי תיאור זה, הנאשם הגיע לדירה ורצה לדבר אתה, אולם היא סגרה את דלת חדר השינה ואמרה לו שאינה מעוניינת לדבר אתו. הנאשם התעצבן והוציא את הדלת ממקומה וזרק אותה עליה. היא רצתה להתקשר למשטרה ולכן הנאשם לקח ממנה את הטלפון וכאשר היא ניסתה לברוח ממנו, הוא תפס אותה בשערותיה וסחב אותה והכה בה בבטן ובגב, תוך כדי שהיא צועקת. הוא הכניס אותה לחדר אחר וסגר אותו באמצעות מפתח וכשצעקה פתח את הדלת והיא שאלה אותו היכן הטלפון ובתגובה הוא זרק אותו על הספה והלך. עוד היא תיארה כי בעת שהנאשם תקף אותה, היא נשכה אותו. לאחר שעזב את המקום פנתה לשכנה לעזרה. הסתירות בין העדות במשטרה לבין העדות בבית המשפט נגעו באשר למיקומו של הילד בעת האירוע. במשטרה תיארה המתלוננת כי חזרה לדירה עם הילד אולם בבית המשפט העידה כי הילד נשאר עם אביו וחזר עמו, כפי שגם העיד הנאשם. היא אמרה שלא ברור לה מדוע נרשם בהודעתה במשטרה כי הילד חזר עמה אולי לא הובנה נכון. אין מדובר בפרט מהותי לעצם האירוע ואין בסתירה זו על מנת להשפיע על האמון שיש לתת בעדותה. כך גם בשאלה המדויקת היכן היה מצוי הילד בעת התרחשות האירוע עצמו, האם במיטה או ליד הנאשם. בניגוד לפרטים אלו הרי שבאשר לתיאור האירוע עצמו עמדה המתלוננת על דבריה ללא שנתגלו בהן כל סתירות וזאת בניגוד לעדות הנאשם אשר בה נמצאו סתירות מהותיות באשר לעצם אופן קרות האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

17. חיזוק לעדותה של המתלוננת קיים בעדותה של השכנה כ', אשר הגיעה למקום לאחר שהוזעקה על ידי המתלוננת ומצאה אותה "מקופלת, מחזיקה את הרוחם והגב". המתלוננת אף תיארה בפניה כי הנאשם זרק עליה את הדלת על הגב, זרק את הטלפון לחצר וברח מהמקום. מצבה של המתלוננת והתיאור שמסרה לשכנה מחזקים את טענתה בדבר אירוע האלימות שאירע. אכן, בפני השכנה לא תיארה המתלוננת את כל המתואר בכתב האישום, אולם יש לזכור כי אין מדובר בחקירת משטרה בה מתבקשת המתלוננת לתאר את כל האירוע שאירע לה אלא בקריאה לעזרה של מתלוננת לשכנה לאחר שלדבריה הוכתה על ידי בעלה ולכן גם אם הסתפקה בתיאור חלק של האירוע, אין בכך על מנת להצביע על סתירה. לא מצאתי מקום לתת כל משקל לסתירה שעלתה בין המתלוננת לשכנה בשאלה האם לאחר שהמתלוננת הזעיקה את השכנה באמצעות צלצול באינטרקום ושיחת טלפון אליה שלא נענתה, חזרה השכנה למתלוננת בטלפון או הגיעה מיד לדירה. אין לכך כל משמעות, ברור שהמתלוננת הזעיקה את השכנה ומדובר בפרט טכני שייתכן ופרטיו נשכחו או על ידי המתלוננת או על ידי השכנה.

18. חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בדוחות השוטרים שהגיעו למקום. רס"ר טללו מלקהמתאר בדו"ח הפעולה (ת/4) כי הגיע למקום האירוע ומצא את המתלוננת מחזיקה בידה את בטנה תוך שהיא מכופפת כלפי מטה ובוכה ותיארה בפניו את כלל האירוע באופן דומה לזה המתואר בכתב האישום. לדבריה של המתלוננת בפני השוטר, הנאשם עקר את הדלת בזמן שהייתה במטה וזרק עליה את הדלת, תפס בשערה והפיל אותה בבעיטות וגרר אותה כאשר הוא מחזיק בשיער ראשה, הכניס אותה לחדר השני ונתן לה בוקס בפיה וכן בוקס בבטן ובעט בה בכל חלקי גופה.

19. גם השוטר הראל שורק מתאר בדוח הפעולה (ת/5) כי מצא את המתלוננת שנראתה כואבת והחזיקה את הבטן בשתי ידיה וכאשר תחקר אותה תיארה באופן דומה לזה המתואר בכתב האישום את האירוע. גם בעניין זה לא מצאתי סתירה מהותית בכך שעל פי המתואר גרירתה של המתלוננת הייתה לחלל של המטבח ולא לחדר אחר.

20. עיינו הרואות כי בכל פעם בו נדרשה המתלוננת לתאר את האירוע, בין אם בחקירתה במשטרה ובין אם בפני כל אחד מהשוטרים בנפרד וכן בעדותה בבית המשפט, חזרה המתלוננת ותיארה באופן דומה ואף כמעט זהה את ההתרחשות.

21. גם בבית החולים תיארה המתלוננת בפני הרופאים כי הגיעה לנוכח חבלה ישירה לבטן ולגב באגרופים ובבעיטות על רקע אלימות במשפחה (ת/1). ב"כ הנאשם ניסה להצביע על כך שבתיאור זה לא מופיעים חלק מהרכיבים המתוארים בכתב האישום. אולם, לא מצופה כי במכתב שחרור מבית חולים שנכתב על ידי גורם רפואי ימצא תיאור מפורט של האירוע בגינו אושפזה המתלוננת.

22. אמנם המתלוננת לא הזכירה בהודעתה הראשונה במשטרה את העובדה שנשכה את הנאשם, אולם מיד כשנחקרה על כך בהיותה בבית החולים הודתה באמור ולא ניסתה להסתיר זאת ואף חזרה על כך בעדותה בבית המשפט והסבירה כי בעת מתן הודעתה הראשונה במשטרה סבלה מכאבים ושכחה לספר זאת, אך מיד שהוטח בה הדבר על ידי השוטר אישרה זאת בפניו.

23. מול גרסת המתלוננת מצויה גרסת הנאשם, אשר תיאר בפני בית המשפט את האירוע באופן שונה מזה בו תואר על ידו במשטרה. בחקירתו במשטרה (ת/3) תיאר כי כאשר הגיע לדירה עם בנו קרא למתלוננת על מנת שתאכיל את הילד, אולם היא אמרה לו לצאת מהבית, הילד החל לבכות, המתלוננת הלכה לחדר השינה והוא אמר לה שתקום ונתן לה יד על מנת להסביר לה שהיא לא צודקת והיא ענתה לו שתתקשר למשטרה אם לא ילך ואז היא דחפה אותו וכתוצאה מכך הוא נזרק על הדלת שנפלה ואז אף נתנה לו המתלוננת סטירה. הוא משך לה את הטלפון מידה והיא נשכה

אותו ביד ובהמשך הוא זרק את הטלפון על הספה בחצר ועזב את המקום. לעומת זאת בבית המשפט תיאר כי לאחר שהילד בכה, נכנס לחדרה וביקש ממנה לבוא ולהאכיל את הילד, היא אמרה לו לצאת והזהירה כי תזמין משטרה הוא "שם את יד שמאל ככה בשביל לקרוא לה" ואז היא נשכה אותו ודחפה אותו וכתוצאה מהדחיפה הוא פגע בדלת שנפלה ולאחר שהיא רצתה להתקשר למשטרה הוא לקח לה את הטלפון מהיד וזרק אותו לרצפה.

24. בעוד בהודעתו במשטרה תיאר כי הנשיכה אירעה כאשר ניסה לקחת לה את הטלפון, בבית המשפט תיאר כי הנשיכה הייתה כבר בשלב הראשון של האירוע. בתיאורו במשטרה טען כי המתלוננת אף סטרה לו אולם תיאור זה "נעלם" בעדותו בבית המשפט. בבית המשפט תיאר כי כאשר עזב את הבית המתלוננת זרקה את עצמה על הספה, תיאור שלא היה בהודעתו במשטרה.

25. מול תיאור האירוע באופן עקבי על ידי המתלוננת, מצוי תיאור מבולבל ובעל סתירות של הנאשם, אשר אף לא נתן הסבר המניח את הדעת מדוע עזב את המקום טרם הגעת המשטרה, אם אירוע התקיפה בוצע דווקא על ידי המתלוננת.

26. ב"כ הנאשם הצביע על מחדל חקירה בכך שלא נגשו חוקרים לדירה לתעד את מצבה של הדלת. גם אם ניתן היה לבצע פעולה מעין זו, הרי שאין מדובר במחדל היורד לשורשה של החקירה ואין בו על מנת לשנות ממסקנתי.

27. עוד טענה שעלתה על ידי ב"כ נאשם הייתה כי המשטרה "ננעלה" על אשמתו של הנאשם בטרם הושלמה החקירה, כאשר הדבר התבטא בכך שלא נלקחו טביעות אצבע מהמתלוננת למרות שנחקרה באזהרה וכן בכך שנחתמה אסמכתא לכליאת הנאשם מיד לאחר חקירתו.

28. לא מצאתי ממש בטענה זו. ההחלטה בדבר מעמדו של נחקר, גם לאחר חקירתו באזהרה מצויה בידי היחידה החוקרת. כך גם לגבי הצורך במעצרו. החלטות אלו התקבלו על ידי היחידה החוקרת לאחר שהיו בידם של החוקרים את גרסאותיהם של המתלוננת והנאשם וכן הודעתה של השכנה כ' ודוחות השוטרים שהגיעו למקום ועל סמך זאת מסקנתם הייתה כי יש לתת אמון בתלונת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, מסקנה אליה הגעתי אף אני, ובהתאם למסקנה זו ביצעו את הפעולות הללו בדין ובצדק.

29. בנוגע לעבירת כליאת שווא שיוחסה לנאשם, תיארה המתלוננת, הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט על כך שהנאשם סגר את הדלת בחדר השני אליו העביר אותה בכח ורק לאחר שצעקה, פתח אותה. לציין כי את החלק הזה של האירוע לא תיארה המתלוננת בפני השוטרים בשטח, גם כאשר מסרה תיאור מפורט ביותר. מבלי שיהיה בדבר על מנת להצביע על

חוסר אמון בדבריה של המתלוננת, אולם לנוכח העובדה שתיאור אירוע זה לא מופיע בדוחות השוטרים, הרי שיש בדבר על מנת להקים ספק סביר באשר לאורך הזמן בו הייתה הדלת נעולה וכמה זמן עבר מעת שצעקה המתלוננת ועד שהדלת נפתחה על ידו, עובדה שיש בה על מנת להשפיע על השאלה האם התקיימו התנאים הנדרשים לקיומה של עבירה מעין זו. **אשר על כן, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירה זו.**

30. לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג, בהתאם לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"א, 20 דצמבר 2020, בנוכחות הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד לילך קוטנר, ב"כ הנאשם עו"ד זאב לקט והנאשם בעצמו.